

PRÆDIKEN MANDAG DEN 18. APRIL 2022 – 2.
PÅSKEDAG

AASTRUP KL. 10.15

Tekster: Sl. 16,5-11; 1. Kor.15,12-20; Joh. 20,1-18

Salmer: 224,828,241,249,235

Påskeblomst! En dråbe stærk
Drak jeg af dit gule bæger,
Og som ved et underværk
Den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
Synes mig, af den udsporang;
Vågnede jeg ser de døde
I en påskemorgenrøde.

En af de første erindringer jeg kan sætte nøjagtig dato på
stammer fra for så længe siden som den 18. april 1966. Den
dag døde min farfar.

Og havde jeg ikke kunnet huske andet om ham end den dato,
ville det nok ikke have fæstet sig så tydeligt som jeg kan
konstatere, det har gjort, her 56 år efter.

Men han fortalte. Han var med til at danne mig. Med til at give
tryghed og nærhed. Derfor kan man savne. Selv efter mange år.
En af de mange ting, han fortalte mig om, handlede paradoksalt
nok også om 18.april. Det er nemlig også Dybbøldag i dag.
158-års dagen for Slaget ved Dybbøl, krigen i 1864, der førte
til at Danmark mistede Slesvig og Holsten og til at grænsen i
56 år kom til at gå ved Kongeåen.

Det er alt sammen længe siden, ja.

Men desværre er krig og død i disse måneder ikke længe siden. For mig vil 18.april altid være forbundet med død og savn. Nok mest på grund af min farfar. Men også for at markere, at det i dag er 158 år siden, der har været krig på dansk jord, bortset fra kampene 9. april 1940. Krig som vi nu må høre om i Ukraine. I dag er det også blevet 2. påskedag. Dagen efter dødens besejring. Slaget om livet blev vundet i går Påskedag.

Men der er krig i Europa.

Og jeg har ikke set min farfar siden 18.april 1966.

Det er virkeligheden for alle, der sørger og savner. Måske ikke til hverdag efter så mange år. Men som alligevel kan konstatere, at et menneske har haft livsvarig betydning.

Selv om det for længst er blevet til et navn på en sten.

Vi hørte før fra alteret i epistelteksten en af de flotteste tekster i Bibelen, 1. Korintherbrev kapitel 15.

Paulus må forklare menigheden i Korinth, hvad der sker. De havde mistet nogle af deres kære og følte sig forrådt af Paulus, der havde lovet dem, at Jesus ville komme tilbage inden nogen døde. De stillede de samme spørgsmål som Grundtvig stiller til påskeliljen i den salme, der blev sunget i kirkerne i går Påskedag.

Påskeblomst, men er det sandt?

Kan de døde graven bryde?

Paulus kan redegøre med hele sin græske logik. Det bliver lidt nørdet undervejs. Men til sidst kan han ikke andet end sige: **Nu er Kristus opstået.**

Derfra må troen tage over.

Og lige der, hvor logikken hører op og troen må tage over, er det vederkvægende som det hedder i det vers, jeg indledte med i dag at møde Maria Magdalene på **hendes** Påskemorgen. For hun var et menneske. Præcis som menneskene i Korinth, der spurgte Paulus og præcis som os, der spørger: Men er det sandt?

Vi ved ikke så meget om Maria Magdalene. Fantasien har lagt lidt til gennem århundrederne. Men vi ved, hun var et menneske, der kunne holde af.

Og derfor var et menneske, der kunne savne og sørge. Blive blindet af tårer.

Og lige præcis sådan møder vi hende i dag den 18. april 2022. På kirkegården.

I tårer.

Og i chok.

For de har flyttet.

Jeg forestiller mig, det er en smuk forårmorgen. Der er fuglesang. Der er grønne spidser på træernes blade. Der er kort sagt alt det, vi forbinder med en dejlig forårmorgen i solskin. Men hun ser det ikke. Som vi ikke ser. Det var i øvrigt snestorm den 18. april 1966.

For de har flyttet.

Stenen er der ikke.

Jeg så forleden savn beskrevet med ordene: Vi har ikke lyst til at give slip på smerten, for den er den sidste forbindelse vi har til det, vi har mistet.

I den smerte finder vi Maria Magdalene i dag. Hun vil ud at røre ved en kold sten, der nok i dagens løb måske vil blive

varmet op af solens stråler. Som morgensavnet kan blødes op af dagens begivenheder.

Men nu er stenen flyttet.

Og han er der ikke.

Den verdensorden som vi ikke vil acceptere, når døden tager et menneske fra os, må til gengæld heller ikke blive forstyrret. Vi har love for gravfred og forlængelser. Verden bliver rystet, når døde ikke bliver behandlet med respekt i Butja. Verden har konventioner for behandling af døde i krig. Vi vil holde fast i smerten, for den er det sidste, vi har tilbage.

Men nu står Maria Magdalene midt i en forårmorgen skøn og græder, fordi hun ikke kan finde smertens sted.

Blindet så hun ikke kan kende.

Fastholdt af verdens konventioner om, at de døde er væk når de er døde.

-Men hun bliver set:

”Kvinde, hvorfor græder du?”

Et spørgsmål, der falder til jorden, når mennesker spørger. Men stiger mod Himlen, når det er den opstandne, der spørger.

-Hun bliver mødt – selv om hun tror, det er af havemanden:

”Hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.”

Menneskers afmægtige forsøg på at genoprette livet på dødens plads. Skabe orden i kaos. Få kontrol over situationen.

-Hun bliver kaldt ved navn.

Det er evangeliet til 2. påskedag. Dåbsspørgsmålet

Hvad er barnets navn?

Sådan må mennesker spørge mennesker. Men ikke den opstandne. Han kender navnet.

Maria.

Rabbuni – Mester!

Det er troens svar.

Først da Maria bliver kaldt ved navn indser hun, at verdensordenen **er** blevet brudt, at hun står over for den opstandne Jesus Kristus.

For nu **er** Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen. Også for hende.

Ja, jeg ved, du siger sandt.

Frelseren **stod** op af døde.

Da Maria Magdalenes øjne bliver åbnet, vil hun røre.

Omfavne.

Det får hun ikke lov til.

For det får **vi** ikke lov til på kirkegården.

”Noli me tangere” hedder det på latin. Rør mig ikke!

Hold mig ikke tilbage!

Det er navnet på utallige malerier og musikstykker, der handler om det møde, der er dagens evangelietekst 2. påskedag.

For det glædelige budskab skal ikke kun være for Maria Magdalene Påskemorgen.

Det skal være for hele folket.

Det er ikke genoprettelse af det bestående for et enkelt, nok så sørgende menneske.

Det er **fortsættelse**. For hele skabningen.

Han er endnu ikke steget op til faderen.

Hvorfra han skal komme.

Men gå hen og sig, Maria Magdalene.

Gå ud i verden og sig.

Og hun gik.

Vi har hørt hende i dag. Også selv om vi kan savne efter 56 år eller mere. Også selv om vi skal gå fra kirke i dag blandt stene med navne. Stene, der vil blive opvarmet, når solen får magt.

Også selv om vi også i dag skal høre om krigens ubarmhjertighed.

Så har vi hørt, hvad Maria Magdalene fik besked på at sige: Jeg stiger op til min fader og jeres fader.

Fuglesangen og forårsduften nåede frem til hende lige der.

Nåede ind i hendes sind. Mere og mere, for hvert skridt hun tog. Fra dødens have tilbage til hverdagen.

Til sidst blev den til ord i hendes mund:

Jeg har set Herren!

AMEN